

שי מאיר:

„צריך לכוון את המשק כמו פסנתר!“

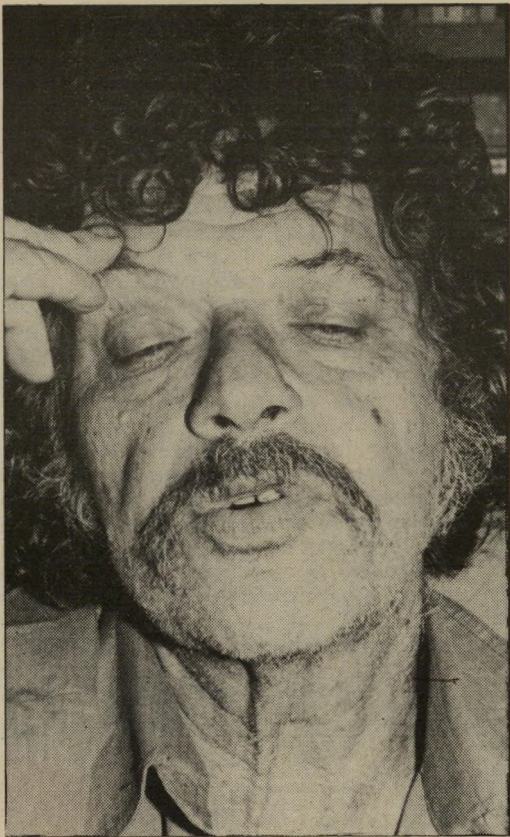
שמעתי ששי מאיר, סגן נשיא לישכת המיסחר בתל-אביב ויושב-ראש מועצת-המנהלים של „כל בו שלום“, אמר כי אם לא תמצא הממשלה דרך לרסן את האינפלציה, צפויה לנו הפיכה צבאית.

● **הצהרה קצת בומבסטית — לא בן, מר מאיר?**
בהחלט לא! בהיסטוריה האנושית תהליך של אינפלציה הביא להפיכות צבאית — ואת ההיסטוריה אִי-אפשר לשנות. דוגמות לא חסרות — החל מרומא העתיקה, דרך המהפיכה הצרפתית. את גרמניה אני לא צריך להזכיר לאף אחד, שלא לדבר על רוס-אמריקה. לכן אני אומר, כי רצוי שנלמד מההיסטוריה של אחרים, לפני שיהיה מאוחר מדי.

● **האם הצעד העכשווי של סיחות השקל מספק אותך?**

כן, הצעד הזה הוא בהחלט בכיוון הנכון. אני מאמין שזה מה שהממשלה מסוגלת לעשות עכשיו.

● **מה עוד צריך לעשות?**
הבעיה מס' 1 היא תקציב הממשלה. הממשלה עושה יותר מדי דברים ברזמנית ולכל הכוונים. זה אסור בשום פנים ואופן מבחינה כלכלית. הממשלה צריכה לכוון את המשק כמו שמכוונים פסנתר. לאט-לאט, בעדינות. רק אז תשמע מוסיקה שתהיה נעימה לאוזן ולא צורמת.

דן בן-אמוץ:

„לאיזה נקב צריך להכניס את זה?“

קראתי בעיתון כי מדען אמריקאי פיתח כמוסה נגד הריון לשימושם של גברים. אצלנו, במערכת, פרץ מייד ויכוח: היו שאמרו שאף גבר לא יקח דבר כזה. תאמינו או לא, מי שאמר את זה היו דווקא נשים. היו גם כאלה שאמרו: למה לא, בעצם, איזו דרך בטוחה יותר יש לגבר להבטיח את עצמו מפני הריון של אשה, אם לא לסמוך על עצמו? את זה, כמו שאתם מתארים לעצמכם, אמרו דווקא גברים.

● **ערכתני מישאל בין החברים ושאלתי את מי צריך לראיין בנושא הזה. התשובה היתה אחת. והאיש נבחר פה-אחד, בלי אף נמנע ובלו אף מתנגד: דן בן-אמוץ.**

● **אז שאלתי אותו: אתה תשתמש בכמוסה נגד הריון?**

אני כל הזמן נוהר, אני לא הכנסתי להריון אף אחת, אני לא נותן ילדים במתנה.

● **נזהר, נזהר, אבל בכמוסה תשתמש?**

תלוי לאיזה נקב צריך להכניס את זה. איך זה ילך — יבלעו את זה?

● **נגיד שיבלעו.**
אז בוודאי שכן. מה הבעיה, אם לא יהיו תוצאות-לוואי חמורות אז למה לא?

● **אתה יודע שניסו את הכמוסה הזו על קופים.**
אם ניסו את זה על קופים, אז שינסו את זה קודם על חברי הליכוד, אחר כך נראה.

אורלי יניב:

„לא הייתי רוצה להיות במקומן!“

מפחיד, ממש מפחיד לראות בטלוויזיה את ענקיות-הספורט המיזרח אירופיות. אילו שרירים, איזו גבריות! השמועות טוענות, כי הספורטאיות מפותחות בזריקות הורמונים ובסטרואידים בתקופות-האימונים, וכי לפני תחרות בינלאומית מפסיקים את הטיפול, כדי שלא יתגלה חליה בבדיקות-הדם שהן עוברות אפילו רמז להורמון או סטרואיד.

תענוג היה לראות את האמריקאית מרי דקר, אלופת-העולם בריצת שלושת אלפים מטר. איזו יפהפיה היא, לעומת הצ'כית קרסחובילובה — הר-אדם ושיאנית עולמית בריצת 400 מטר, ואלופת העולם ב-800 מטר. שאלתי את אורלי יניב המגישה הנשית והעדינה של „מבט ספורט“:

● **מה דעתך על הנשים הספורטאיות, המקבלות טיפולים בסטרואידים?**

אני מרחמת עליהן. למרות ששום דבר לא ברוק, והכל שמועות, ואני לא פרשננו גילעד ויינגרטן, המבין בזה.

● **היית מוכנה לעבור טיפול כזה, כדי להגיע לתוצאה הכי טובה?**

בהחלט לא! אבל אני לא אתלטית, אין לי העניין הזה ברם.

● **היית מוכנה לעבור טיפול כלשהו, כדי להנחות תוכנית טלוויזיה, למשל?**

מה פתאום? לעולם לא הייתי רוצה להיות במקומן של הנשים הנאלצות לעבור טיפולים כאלה. גם טיפולים הרבה יותר פשוטים לא הייתי מוכנה לעבור.

● **היית מוכנה לעבור טיפול כלשהו, כדי להנחות על מה את מדברת?**

לפני שלוש חצי שנים, כשהתחלתי, לא הבנתי בזה שום דבר. כיום אני הרבה יותר מעורבת. במשך השנים נכנסים לזה, אם רוצים ואם לא. אני רצינית, ואני יכולה להגיד שאני מבינה בספורט, בקיאה בחומר, עוקבת גם אחרי מהדרות שאני לא מגישה, קוראת, מתעניינת.

את יכולה לכתוב, שאני יודעת על מה אני מדברת.